

ELŐSZÓ

Gyerekkoromban is imádtam *mindent és egyszerre* csinálni.

Jelmezeket barkácsolni, bohókás dalokat kitalálni a szüleimmel, miközben kirándultunk vagy buszmegállóknál várakoztunk, szaglászni a friss ceruzaforgácsokat, ahogy apu hegyezi őket nekem az újságpapírra, bábozni a nagypapám által készített paraván mögött, anyut nyaggatni, hogy mit rajzoljak, szöcskéket fogni és elengedni, nagymamáim körül somfordálni a konyhában, sálat horgolni a babáknak, bunkert építeni minden létező anyagból, táncolni, biciklizni, balatonozni, álmomban repülni.

A színek, ízek, fények, a természet burjánzása folyamatos extázisban tart, amit azonban a civilizáció anomáliáival, a negatív emberi tényezőkkel és a saját melankóliámmal való konfrontálódás időről időre gátol, lassít, elerőtlenít. Az egész életem és munkám arról szól, hogy a bennem rejlő igazi éltető erők felszabadításán dolgozom, és próbálok mindezt a magam és a környezetem számára hasznossá tenni.

Kívülállók és műelemzők gyakran gyermeklelkűnek érzik, nevezik azt, amit csinálok. A hangvétele, stílusa, formavilága talán ilyen, de tartalmilag belekeveredik a felnőtt lét megtapasztalása, a *kötelező* szerelmi iskolákban való bukdácsolás történetei, a városi létből való elszabadulási vágyak és irányok, a női sors többdimenziós megélése. Látok magam körül olyan embereket, akik egyszemélyes ént és életet kaptak. Nekem egy kicsivel több jutott a kelleténél... Ez a hátrányom és a gazdagságom is egyben. Ezért kell több szakmában, műfajban, és akár kitalált individuumból is bújva kiteljesítenem ezt a sokféleséget. Csapongok, nem mindig jutok el egy-egy munka végére. A befejezésnél mindig sokkal jobban érdekel az új ötlet, egyre több minden marad meg vázlat formájában. A valós életem túl rövid, ezért olyan, mintha egyszerre hármat élnék. A szüleim a Borbála Sára Júlia keresztnévvel ajándékoztak meg. Néha azt gondolom, hogy ez a három hölgy alkotja azt a kft-t, amivel el bírom végezni a rám váró feladatokat.

Néha megkérdeznék, hogy hogyan jut ennyi minden az eszembe... Ilyenkor az ég felé mutogatok, mert valóban onnan érzem az érkezésüket. Nem a *nagyszakállasra* gondolok, hanem valami olyan szellemiségre, amiből minden, ami körülöttünk él, kialakult. Ahogy a gondolat megformálja magát, a forma anyagot teremt, az anyag színt és más tulajdonságokat, és végül két (vagy több) lábra áll. Ilyennek érzem az alkotást, és ezt nem szeretem művészetnek nevezni, mert az rossz szó, akármilyen nyelven is neveztetik. Nem „art-ist”, hanem kreatív vagyok.

A SZERELEM KÍSÉRŐ TÜNETEI ÉS A SZIKRA PARK

Első és eddigi legkoherensebb sorozatomat a Szikra parki képek alkotják, amelyek az első lemezünk, *A szerelem kísérő tünetei* című album szöveganyagához készültek.

A festmények Várnagy Tibor meghívására a Liget Galériában lettek kiállítva. A lemezbemutatóra a Trafóban került sor, ahol a képek egy hatalmas vetítővászonra kivetítve, a koncert díszleteként működtek (lásd fenti képek; fotó: Egyed Péter, 2004).

A könyvben nem szerettem volna erőltetett párosításokat létrehozni a képek és a szövegek között, s csak a kronológia alapján szerkeszteni, ezért néha figyelmen kívül hagyva a művek keletkezési idejét, szabadon kombináltam újabb keletű dalokkal a régi festményeket, vagy különböző időszakokban készült képeket válogattam össze egy-egy téma bemutatásához. Festés közben gyakran hosszú dialógusokat folytatok a képpel és magammal, ilyenkor rengeteg plusz tartalom jön elő: a korszakokat, szereplőket, témákat összekötő mesefolyondár bonyolult összefüggéseket, átfedéseket hoz létre. Feltérképezni lehetetlen, lineárisan ábrázolni hiábavaló. Ezzel azt akarom jelezni, hogy e könyv ebben a formában csak egy a lehetséges kombinációk közül. Ahogyan a fellépésekre készülve is más-más sorrendbe állítva a számokat különböző hangulatú, energiájú koncertek készíthetők ugyanabból a repertoárból, így tudnék különböző könyveket szerkeszteni ezekből a mese-képekből. Fogadják szeretettel, lapozgassák saját tempójuk, belátásuk szerint.

Kovácsék • 2003
60 x 40 cm, akril, vászon

A SZERELM KÍSÉRŐ TÜNETEI

1. A SZEMEK SZERELME

Sötét patak vizét a lehajló fény issza.
Mikor én rád néztem, te néztél rám vissza.

2. LELKI VONZALOM

Keskeny medrében a hullámok nagyok.
Magamra ismerek: én is ilyen vagyok.

3. ÁLLANDÓ RÁGONDOLÁS

Hallom a hangodat, pedig kikapcsoltalak.
Itt hagyott árnyadtól piszkosak a falak.

4. ÁLMATLANSÁG

A tűz mellé ültem, szemben ült egy emlék.
Azóta így ülünk, így telnek az esték.

5. A TEST LEFOGYÁSA

Édes reményemből, jaj, semmim se maradt.
Megette előlem az Élettapasztalat.

6. KEDVETLENSÉG AZ ÉLVEZETEK ÉS A SZÓRAKOZÁSOK IRÁNT

Elpattant húrokból kötök sapkát, sálat.
Ez annyira szomorú, ez maga a bánat.

7. A SZÉGYENÉRZET MEGSZŰNTE

Szoknyám az arcomon, felnevet az ölem.
Valamit csináltam, amit még sosem.

8. TÉBOLY

Kovács és Kovácsné alkonyi konyhában.
Kovács most jött haza, azért van kabátban.

9. ÖNKÍVÜLET

Elefántfejemből bimbóznak a szárnyak.
El kell hogy röpjüljek. Valahol már várnak!

10. HALÁL

NŐNEMŰ LÉNYEK ÉS ENERGIÁK

Dalszövegeim és festményeim szereplői általában olyan hősnők, akik az énem különböző megtestesülései; egy-egy állapotból, élethelyzetből megformálódott mesealakok, energiahordozók vagy -teremtők, energiaátalakítók.

Ezen a képen éppen fotoszintetizálok, ami azt jelenti, hogy magamat is organizmusként értelmezem, és az alkotói folyamatot párhuzamba állítom a növények életteremtő, önmagukat megújító képességével.

Néhány oldallal később látható Siesta Lady (magyarul a Délutáni Pihe-Nő), aki a természettel harmóniában, a kerttel és a vízzel összeolvadva, a nyugalom és az álom relaxált figurája.

Kovácsné Gyapjas Betonka a legtöbbet foglalkoztatott identitásom, aki katedrálisnál is nagyobb lakótelepi lényében hordozza a benne lakók életét és álmait. Gyapjasságát tekintve egy védelmezésre, gyengédségre vágyó anima, aki ugyanakkor betonkemény totemmasszonnyá is fel tud magasztalódn.

A Hatos Villamos, alias Combino, szintén a „nép anyja”, aki mélyében-méhében hordozza és szállítja szakállas embrióit.

Bivaly Ibolya, akinek minden szerve szív alakú és szív funkciójú, egy igen szociális meselény. Hasonlóképpen Radiatához, aki egy nőnemű és szív formájú fűtőtest.

A legszomorúbb és legkreatívabb hölgy Szabadkőmíves Kelemenné, aki végül kiszabadul befalazottságából, és a mártíromság tetszhalálában telt időt, jó szabadkőmíves módra, újrakreálja. Napjait, hónapjait szétvágja, és összesíti egy-egy megújult időfalattá.

Női csoportok is szerepelnek a képeken és a dalokban, például a szent életű kurtizánok, akik a Szűz csillagjegybe rendeződnek (lásd *Keresztúton* című szám), vagy a gyengéden nyikorgó és nehezen nyíló Rozsdalányok.

A női szereplők sora ezzel nem teljes, és amíg élek, nem is zárul le.

SZABADKÖMIVES KELEMENNÉ KRÓNIKUS RECEPTJE:

Szabadjkőmives Kelemenné krónikus receptje • 2008

70 x 70 cm, akril, vászon

Szabadkőmíves Kelemenné uzsonnája • 2008

45 x 60 cm, akril, vászon

ÖRÖKÖLT ZSEBPÖRKÖLT

Egy örökölt zsebpörkölt,
az melegít csak igazán!
A gének is, ha vének is,
nem félek,
mert a télnek
is van széle,
s azon túl
egy tavasz vár.
Új tavasz vár!

Somebody kúszik,
lost in the music.
Zöldborsó hides me.
Én itt foglak várni!

Csak a csipkecsókkal rúzsozzál ki!
Csak a csipkecsókkal rúzsozzál ki!
Csak a hecsedlidzsem-csókkal rúzsozzál ki!

